

Arrest

nr. 268 000 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GHESQUIERE
Ter Pannestraat 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13 en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. GHESQUIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tijdens een controle in het kader van mensensmokkel, wordt verzoeker op 11 oktober 2021 door de politiediensten aangetroffen als bestuurder van een voertuig. Op 12 oktober 2021 wordt hij door de onderzoeksrechter aangehouden op verdenking van mensensmokkel.

1.2. Op 9 november 2021 wordt verzoeker onder voorwaarden in vrijheid gesteld door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van West-Vlaanderen, afdeling Brugge.

1.3. Eveneens op 9 november 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [A.]

Voornaam: [K.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: /

Nationaliteit: Iran

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 12.10.2021 voor mensenhandel, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien het winstgevend en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op gehoord door de Politie van De Panne op 11.10.2021. De communicatie was zeer moeilijk omdat betrokkene enkel heel gebrekkig engels spreekt en niet kan lezen noch schrijven. Op de meeste vragen met betrekking tot zijn privéleven in België, zijn gezondheidstoestand, de vrees die hij zou kunnen hebben om terug te keren naar Iran heeft betrokkene niet kunnen of willen antwoorden. Het enige dat hij kwijt wilde is dat hij de dag zelf was toegekomen in België en dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene verblijft sinds ten minste 11.10.2021 in België zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 12.10.2021 voor mensenhandel, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien het winstgevend en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Het inreisverbod luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [A.]

voornaam : [K.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : /

nationaliteit : Iran

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

Ondanks het feit dat betrokkene aan het gerecht heeft voldaan, wordt hem/haar een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerecht heeft betrokkene de mogelijkheid de opschorting van de uitvoering van onderhavig verbod te vragen.

De beslissing tot verwijdering van 09.11.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd op gehoord door de Politie van De Panne op 11.10.2021. De communicatie was zeer moeilijk omdat betrokkene enkel heel gebrekkig engels spreekt en niet kan lezen noch schrijven. Op de meeste vragen met betrekking tot zijn privéleven in België, zijn gezondheidstoestand, de vrees die hij zou kunnen hebben om terug te keren naar Iran heeft betrokkene niet kunnen of willen antwoorden. Het enige dat hij kwijt wilde is dat hij de dag zelf was toegekomen in België en dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 12.10.2021 voor mensenhandel, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien het winstgevend en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Er bestaat een gegronde vrees in hoofde van verzoeker dat hij bij terugkeer naar IRAN zal worden vervolgd omwille van zijn politieke overtuiging.

Verzoeker heeft lichamelijke verwondingen die wijzen op eerdere aanvaringen met het Ettelaat, namelijk brandwonden aan zijn rechterbeen en rechterhand. Deze verwondingen liep hij op bij een inval van het Ettelaat in de gezinswoning toen verzoeker nog een baby was. Hij raakte verwond door kokend water dat over hem werd gegooid door de veiligheidsdienst. Dit verklaarde hij tevens aan de politie in zijn verhoor op 27 oktober 2021 (stuk 4).

Verzoeker dreigt bij terugkeer naar IRAN blootgesteld te worden aan foltering. De brandwonden van verzoeker vormen hiervan minstens een begin van bewijs. Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt aldus een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker gaat zijn verzoek om internationale bescherming indienen teneinde een terugkeer naar IRAN te voorkomen.”

2.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat er een gegronde vrees bestaat dat zij bij terugkeer naar Iran vervolgd zou worden omwille van haar politieke overtuiging. Verzoekende partij verwijst naar het verhoor dd. 27.10.2021 waarin zij verklaarde dat zij als baby met kokend water overgoten werd door de Iraanse veiligheidsdienst.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt;

- verzoekende partij geen verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel zij minstens sedert 12.10.2021 op de bijstand kan rekenen van een advocaat, wat toelaat te besluiten dat zij er zelf niet van overtuigd was dat zij in Iran dreigde te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.”

2.2.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bij feitenvinding in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu heeft het bestuur geen degelijke voorafgaande feitenvinding uitgevoerd. De reden van beslissing vermeldt:

Betrokkene werd op (sic) gehoord door de Politie van De Panne op 11.10.2021. [...]

Op de meeste vragen met betrekking tot zijn privéleven in België, zijn gezondheidstoestand, de vrees die hij zou kunnen hebben om terug te keren naar Iran heeft betrokkene niet kunnen of willen antwoorden. Het enige dat hij die dag kwijt wilde is dat hij de dag zelf was toegekomen in België en dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil. [...]

Dergelijke vragen zijn evenwel in het verhoor op 11 oktober 2021 niet gesteld geweest. Evenmin werd hier amper aandacht aan besteed tijdens het herverhoor op 27 oktober 2021.

Noch de politiediensten, noch de Dienst Vreemdelingenzaken heeft op dit vlak een degelijke feitenvinding uitgevoerd.

Anders had zij immers tot het besluit kunnen komen dat verzoeker op heden de intentie heeft om een leven op te bouwen in België en alhier te studeren. Tevens zou aan het licht gekomen zijn dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging en foltering in zijn thuisland.”

2.2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Uit de toelichting van verzoekende partij bij haar eerste middel blijkt dat zij tevens een schending van het hoorrecht beoogt.

Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder erop dat deze beginselen niet onverkort gelden,

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekende partij houdt voor dat er haar geen vragen zouden zijn gesteld met betrekking tot haar privéleven in België, haar gezondheidstoestand of de vrees die zij zou hebben om terug te keren naar Iran.

Onafgezien van de vaststelling dat verzoekende partij geenszins bewijst dat haar tijdens het verhoor niet de mogelijkheid zou zijn geboden om verklaringen af te leggen aangaande haar privéleven, gezondheid en een eventuele terugkeer naar Iran, merkt verweerder op dat er in het kader van dit verzoekschrift niet concreet wordt gestaafd dat verzoekende partij effectief een privéleven zou hebben ontwikkeld in België, gezondheidsproblemen of een gegronde vrees om terug te keren naar Iran zou hebben.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:

“Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10

september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) [...] Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen voorwaarde toegevoegd aan het recht om te worden gehoord.” (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

Om de voormelde redenen kan ook de beweerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen.”

2.3. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Artikel 3 van het EVRM luidt verder als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.6. Verzoeker voert aan dat geen degelijke feitenvinding ten grondslag ligt aan de bestreden beslissingen. Hij betoogt dat, zoals dit volgens hem ook reeds blijkt uit deze beslissingen zelf, tijdens het horen van 11 oktober 2021 zich duidelijke problemen hebben gesteld. Hij stelt dat tijdens dit horen hem geen vragen zijn gesteld inzake zijn privéleven, zijn gezondheidstoestand en zijn vrees bij een terugkeer naar het land van herkomst. Op deze punten heeft volgens hem dus geenszins een degelijke feitenvinding plaatsgevonden. Hij geeft aan dat indien deze vragen hem wel waren gesteld, hij had kunnen aanbrengen dat hij wel degelijk een reële vrees voor vervolging en foltering heeft bij terugkeer naar zijn land van herkomst. In dit verband wijst hij op zijn verklaringen tijdens het politiegehoor van 27 oktober 2021 in het kader van het strafrechtelijk onderzoek, waarbij hij aangaf lichamelijke verwondingen te hebben als gevolg van eerdere aanvaringen met de Ettelaat, de veiligheidsdienst in zijn land van herkomst, namelijk brandwonden aan zijn rechterbeen en rechterhand. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar Iran dreigt te worden blootgesteld aan folteringen en dat zijn brandwonden hiervan minstens een begin van bewijs vormen. Hij is van mening dat de eerste bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM vormt.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod impliceert dit dat de betrokkene ook de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt ter zake op een nuttige wijze naar voor te brengen. Dit wordt niet betwist door verweerder.

In de bestreden beslissingen wijst verweerder erop dat verzoeker werd gehoord op 11 oktober 2021. Inzake dit gehoor wijst verzoeker evenwel op de volgende passage in de bestreden beslissingen, waaruit volgens hem net blijkt dat hij tijdens dit gehoor niet de mogelijkheid heeft gehad om zijn standpunt nuttig naar voor te brengen:

“Betrokkene werd op gehoord door de Politie van De Panne op 11.10.2021. De communicatie was zeer moeilijk omdat betrokkene enkel heel gebrekkig engels spreekt en niet kan lezen noch schrijven. Op de meeste vragen met betrekking tot zijn privéleven in België, zijn gezondheidstoestand, de vrees die hij zou kunnen hebben om terug te keren naar Iran heeft betrokkene niet kunnen of willen antwoorden. Het enige dat hij kwijt wilde is dat hij de dag zelf was toegekomen in België en dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verweerder geeft aldus zelf reeds aan dat de communicatie met verzoeker op 11 oktober 2021 “zeer moeilijk” verliep en dit omdat verzoeker “enkel heel gebrekkig engels spreekt en niet kan lezen of schrijven”. Hij erkent dat verzoeker om deze redenen mogelijk niet heeft kunnen antwoorden op de hem gestelde vragen met betrekking tot zijn privéleven in België, zijn gezondheidstoestand en de vrees die hij heeft bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Uit het formulier hoorrecht zoals vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 oktober 2021 werd gehoord zonder een tolk en in het Engels. Er werd aangegeven dat verzoeker op meerdere vragen geen antwoord kon geven. Hierbij werd toegelicht dat er “geen communicatie mogelijk” bleek te zijn met verzoeker, omdat hij “heel gebrekkig” Engels spreekt en niet kan lezen of schrijven.

In het bijgevoegde verslag van de politie werd vervolgens gesteld als volgt:

*“Betrokkene verklaart: Dat hij van zijn “baas” met het voertuig, met daarin alle materiaal voor rubberen boten, naar Frankrijk moest rijden en hij van daaruit mocht meevaren bij de oversteek naar Engeland. Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven? Niet geweten
Zijn er nog elementen die de vreemdeling wil kenbaar maken betreffende zijn gezondheidstoestand? Niet geweten
Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan? Niet geweten
Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd? Niet geweten
Werden uw vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen? Niet geweten”*

Gelet op wat voorafgaat moet worden aangenomen dat verzoeker weliswaar werd gehoord op 11 oktober 2021, maar dat niet blijkt dat hij hierbij op nuttige wijze zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten inzake de voorgenomen verwijderingsmaatregel (en het inreisverbod dat hiermee gepaard gaat). Dit blijkt niet het gevolg te zijn geweest van een gebrek aan medewerking vanwege verzoeker, maar wel van ernstige communicatieproblemen die elk nuttig gehoor onmogelijk maakten. Nergens blijkt ook uit dat enige moeite werd genomen om, gelet op de duidelijke taalproblemen, te voorzien in een tolk die verzoeker kon bijstaan tijdens het gehoor.

In zoverre verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt als zou verzoeker niet bewijzen dat hem tijdens het gehoor op 11 oktober 2021 niet de mogelijkheid werd geboden om verklaringen af te leggen inzake zijn privéleven, zijn gezondheid en een eventuele terugkeer naar Iran, merkt de Raad op dat verweerder er aldus onterecht aan voorbij gaat dat net uit de stukken van het administratief dossier zelf duidelijk moet kunnen blijken dat verzoeker tijdens het horen in de mogelijkheid was om nuttig voor zijn belangen op te komen en in voorliggend geval duidelijk blijkt dat dit geenszins het geval was.

Verzoeker kan worden bijgetreden in zijn standpunt dat niet blijkt dat hij tijdens het gehoor van 11 oktober 2021 in de mogelijkheid was om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn grief in het kader van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar zijn land van herkomst naar voor te brengen.

Verzoeker toont thans trouwens ook aan dat hij op 27 oktober 2021, toen hij door de politie werd gehoord in het kader van de hem ten laste gelegde feiten van mensensmokkel en hij wel de bijstand kon genieten van een tolk Sorani, wel degelijk wees op slechte behandelingen die hij reeds zou hebben ondergaan in zijn herkomstland. Zo verklaarde hij als volgt: *“Ik toon u een wonde aan mijn been. Mijn vader was actief bij de democratische Koerdische partij. De veiligheidsdiensten van Iran zijn binnengevallen toen ik klein was en hebben heet water over mij gegooit.”*

Verder merkt de Raad nog op dat uit de omstandigheid dat verzoeker tijdens het horen omwille van duidelijke communicatieproblemen niet bij machte was om te antwoorden op onder meer de vraag inzake een vrees bij terugkeer naar het land van herkomst, evident niet kan worden afgeleid dat hij dan wel geen enkele vrees zal hebben. Verweerder lijkt ook te erkennen dat zijn conclusie, gelet op het gebrekkige horen op 11 oktober 2021, wat voorbarig was, nu hij slechts vaststelt dat *“op het eerste zicht”* geen schending van artikel 3 van het EVRM kon worden vastgesteld.

De Raad benadrukt echter dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker een terugkeerverplichting oplegt, dit zelfs onmiddellijk na de afgifte ervan (RvS 28 september 2017, nr. 239.259). Het toegepaste artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt ook duidelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten slechts kan worden afgegeven *“[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Aldus moet worden aangenomen dat de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM reeds grondig had moeten worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625). In het kader van het hoorrecht en bij uitbreiding het zorgvuldigheidsbeginsel diende verzoeker in de mogelijkheid te zijn gesteld om in dit verband alle volgens hem nuttige gegevens aan te brengen en verweerder had hiermee vervolgens rekening moeten houden bij het nemen van zijn beslissingen. Een en ander diende zorgvuldig te worden onderzocht voor de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en diende door het bestuur te worden getoetst aan artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker toont een onzorgvuldig handelen van verweerder aan bij het nemen van de bestreden beslissingen, waar deze hem niet in de mogelijkheid stelde om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen zodat het vereiste onderzoek niet kon gebeuren en waar deze dan maar gemakshalve heeft besloten dat een schending van artikel 3 van het EVRM *‘op het eerste zicht’* niet blijkt.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond, nu verzoeker geen concrete gegevens of bewijskrachtige stukken voorlegt. Hij wijst er verder op dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hij stelt dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Deze motieven kunnen echter niet worden teruggevonden in de bestreden beslissingen en zijn aldus post factum. Een a posteriori-motivering en beoordeling in de nota met opmerkingen van verweerder vermag niet een onregelmatigheid bij het nemen van de bestreden beslissingen te herstellen. De Raad merkt nog op dat het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming het bestuur geenszins vrijstelt van het horen van de betrokkene inzake de voorgenomen verwijderingsmaatregel en het onderzoek inzake artikel 3 van het EVRM.

Voor zover verweerder in zijn nota met opmerkingen nog stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een nieuw verhoor nieuwe informatie had kunnen verschaffen die van invloed had kunnen zijn op de bestreden beslissingen, nu hij thans niet zou staven dat hij een gegronde vrees heeft bij terugkeer naar Iran, merkt de Raad nog op dat verzoeker thans wijst op fysieke letsels en verklaringen aflegt ter zake en aldus tracht aan te tonen dat hij een ernstige vrees heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM. Aldus kan verweerder niet zonder meer voorhouden als zouden in geen geval elementen voorliggen die nader hadden moeten worden onderzocht of van invloed konden zijn geweest op het beslissingsproces. Het is niet aan de Raad om dit onderzoek in de plaats van het bevoegde bestuur door te voeren en het kan niet a priori worden uitgesloten dat verzoeker een ernstige grief heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen.

2.8. Specifiek wat het bestreden inreisverbod betreft, wijst de Raad er nog op dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). In het bestreden inreisverbod wordt zo ook vermeld dat “[d]e beslissing tot verwijdering van 09.11.2021 [...] gepaard [gaat] met dit inreisverbod”. In navolging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient in elk geval dus ook het bestreden inreisverbod te worden vernietigd, ongeacht of het destijds al dan niet rechtsgeldig werd opgelegd.

2.9. De onderzochte middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS